

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξ. 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 11

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 318

Νοέμβριος / November 2006

Η «ΕΥΓΕΝΕΙΑ» ΚΑΙ «ΕΥΤΕΛΕΙΑ» ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Ἡ «ἀ-προϋπόθετη» καὶ «ἀν-ανταπόδοτη» ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ δημιουργήματά Του, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίποτε ἄλλο παρά μονάχα ἀπὸ τὴν ἐν ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ ἄκρα «ἀγαθότητά» Του, ἀποτελεῖ «χάρισμα», (δηλαδή «δῶρον» χωρὶς «ἀντίκρυσμα», ἐκ τῶν προτέρων ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων), γι' αὐτό καὶ ὀνομάζεται «χάρις».

Καὶ ἐνῶ προσπαθεῖ πάντοτε ὁ θεολογῶν ἄνθρωπος νὰ κατατάξει προσεκτικὰ τὴν ἰδιαίτερη μορφή πού παίρνει ἡ «ἀ-προσδιόριστη» οὐσία τῆς χάριτος, σέ κάθε ἔκφρασή της ἀνάλογα μέ τίς περιστάσεις, ἐν τούτοις μήτε οἱ ἔννοιες «εὐδοκία», «εὐνοία», «εὐσπλαχνία», «οἶκτος» κ.ἄ. εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας ὡς κίνητρα, μήτε ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων «ἐπιβραβεύουσα» τὸν ἀποδέκτη «εὐαρέσκεια» μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσει τὴν ὅλως ἀνερμήνευτη «αἰτιότητα» τῶν ἐν προκειμένῳ «ἐνεργειῶν» τῆς ἀπροσίτου θείας οὐσίας.

Τό μόνο ἄρα πού ἴσως δικαιούται κατ' ἀρχὴν ὁ εὐσεβὴς πιστὸς νὰ συμπεράνει γενικῶς, εἰς τὰ ἐπί μέρους φαινόμενα τῆς θείας χάριτος, τὰ ὅποια κρυσταλλώνονται πάντοτε σέ συγκεκριμένες μορφές «δωρημάτων» ἢ «χαρισμάτων», εἶναι ἡ αὐθόρμητη βεβαιότητα ὅτι «πηγή» ὅλων αὐτῶν δέν θά μπορούσε νὰ εἶναι ἀπλῶς τούτη ἡ ἐκείνη ἡ «ιδιότητα» τοῦ Θεοῦ μεμονωμένως (π.χ. σοφία, δύναμις, δικαιοσύνη, φιλανθρωπία), ἀλλὰ ὁλόκληρος ὁ ἀδιαίρετος Θεός, στήν ἀπόλυτη «πληρότητα» Του.

Ἔχοντας μέ τὰ πιό πάνω, κατὰ κάποιον τρόπο «χαρογραφῆσει», ἔστω καί κατὰ προσέγγιση, τό νοητό διαμέτρημα πού θά μπορούσε νὰ ἀντανაკλᾷ σπῆ συνείδηση τοῦ πιστοῦ ἡ «χάρις τοῦ Θεοῦ», ὡς ἡ ἀπερινόητη Ἀγιότητα καὶ Ἀγαθωσύνη Του, δέν θά χρειασθεῖ νὰ ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μέ τίς γνωστές «διακρίσεις» καί τὴν ἐν γένει «μορφολογία» πού κατέγραψε –γιὰ λόγους μεθοδικότερης μελέτης– ἡ σχολαστικὴ Θεολογία, εἰς τό «Περὶ Χάριτος» Κεφάλαιο τῆς Δογματικῆς, τό ὅποιο

THE SIMULTANEOUS 'NOBILITY' AND 'BASENESS' OF THE MEANS OF GRACE

By Archbishop Stylianos of Australia

The love of God towards His creatures is without pre-suppositions and cannot be repaid. Precisely because it depends on nothing but His utter goodness in absolute freedom, it is a gift (*charisma*), which has no 'counter balance' whether before or afterwards, and for this reason it is called grace (*charis*).

The theologizing person always tries with great care to classify the special form that the 'undefinable' essence of grace may take in its every expression according to particular circumstances. Yet, notions such as 'good will', 'favour', 'compassion' and 'mercy' as motivations on God's part are not of decisive significance, nor can 'gratification' which subsequently 'rewards' the recipient characterize the entirely indecipherable 'causality' of the 'energies' of the unapproachable divine essence.

Therefore the only conclusion which the devout faithful is initially entitled to draw generally concerning the various phenomena of divine grace (which are always crystallized in concrete forms as 'gifts') is the spontaneous certainty that their 'source' could not simply be this or that 'attribute' of God in isolation (eg. wisdom, power, justice, compassion), but rather the entire indivisible God, in His absolute 'fullness'.

Having at least approximated an outline of the conceivable calibre of the 'grace of God' that can be reflected in the conscience of the faithful, as His inconceivable Holiness and Goodness, we shall not need to deal here with the 'distinctions' and the general morphology which Scholastic theology has presented – for the purpose of more methodical study – in its doctrinal treatment of the chapter 'Concerning Grace'. In fact, Orthodox textbooks (of Androutsos, Trembelas and others) often use the title of 'The essence of Grace(!)', as if it had to do with a subject that can easily be approached through the evidence of the senses.

μάλιστα καί τά Ὁρθόδοξα Ἐγχειρίδια (Ἀνδροῦτσος, Τρεμπέλας κ.ἄ.) συνηθίζουν νά ἐπιγράφουν μέ τόν τίτλο «Ἡ οὐσία τῆς Χάριτος»(!), ὡς νά ἐπρόκειτο γιά εὐχερῶς «βατό» ἀντικείμενο τοῦ ἐπιστητοῦ.

Σημασία, πάντως, δέν ἔχει πρωτίστως τό νά διακρίνουμε σέ κάθε περίπτωσι, ἄν πρόκειται γιά «**προκαταρκτική**», δηλαδή **προ-ηγούμενη** τῶν ἐνεργειῶν μας ἄνωθεν «ἀφύπνιση» (ὡς ἐναρκτήριο λάκτισμα), μήτε ἄν πρόκειται γιά «**συν-τρέχουσα**» μέ τήν ἀνθρώπινη προσπάθεια ἄνωθεν ἐπικουρία, μήτε ἐπίσης ἄν πρόκειται γιά τήν «**καθολική**» πρὸς τοὺς πάντας καί τά πάντα (ὄχι ὅμως καί **ἀναγκαστική**!) χάρι, ἢ ὅποισδήποτε ἄλλες μορφές ἐξειδικευμένης «δοσολογίας» τῶν θείων χαρισμάτων.

Ἡ ὀριστική κατάληξι -ὡς **συμπέρασμα**- τῶν ἐν προκειμένῳ συλλογισμῶν καί «ἐκτιμήσεων» τοῦ ἀπ' ἀρχῆς εὐεργετουμένου καί μὴ ἐπιλήσιμονος ἀνθρώπου, εἶναι πάντοτε μία καί ἡ αὐτή: «**Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός**» (Κολοσ. 3, 11).

Τώρα μποροῦμε νά συνειδητοποιήσουμε πληρέστερα καί ἐν φόβῳ Θεοῦ, τό μυστηριώδες καί ἀνεξερεύνητο τῶν «μηχανισμῶν», μέ τοὺς ὁποίους λειτουργεῖ, σέ ἓνα συγκλονιστικό δίκτυο «**ἀνταποκρίσεων**» καί «**συνειρμῶν**» ὁρατοῦ καί ἀοράτου, φθαρτοῦ καί ἀφθάρτου, ἢ θεία Πρόνοια γιά τήν **συντήρησι**, τήν **διακυβέρνησι**, τὸν **Ἁγιασμό** καί τήν **σωτηρία** τοῦ κόσμου.

Μπροστά σ' αὐτό τόν ἱερό λαβύρινθο τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τό πρῶτο πού προκύπτει ἀβίαστα στή συνείδησι τοῦ ἀπροκατάληπτου ἀνθρώπου, εἶναι τό «**αἴσθημα τῆς ἀπολύτου ἐξαρτήσεως**», ἀπὸ τήν θεία Παντοδυναμία.

Αὐτό τό αἴσθημα ἀναγνώρισε ὡς ἀδαμάντινη βάση, ὄχι μόνο γιά τήν Δογματική Θεολογία, ἀλλά καί γιά τήν Χριστιανική Ἠθική, ὁ φλεγόμενος γιά τήν **συνέπεια** καί «ἐνσάρκωσι» τῶν Δογμάτων στήν καθημερινή ζωή, κατ' ἐξοχήν Παύλειος Θεολόγος τῆς Δύσεως Friedrich Schleiermacher (1768-1834), ἀναχαιτίζοντας ἔτσι τό **ψεῦδος** τοῦ ἐν γένει Γερμανικοῦ Ἰδεαλισμοῦ.

Μποροῦμε λοιπόν νά ποῦμε, ὅτι ἀπ' αὐτό τό «αἴσθημα ἀπολύτου ἐξαρτήσεως» εἶναι σάν νά ἀνοίγουν ξαφνικά τά μάτια μας σ' ἓνα κόσμο γεμάτο «θάμβος» καί «θαύματα». Καί τότε ἐπιβεβαιώνεται ἡ βαθυστοχαστη παρατήρησι, πού πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες εἶχε κάμει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, λέγοντας ὅτι «*ὅπως ὁ φυσικὸς ἥλιος ἀνατέλλοντας δείχνει ὄχι μόνο τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί ὅλα τά ὄντα πού φωτίζει, ἔτσι κ' ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης Χριστός, ὅταν φανεῖ ἀποκαλύπτει, μαζί μέ τήν δική Του χρηστότητα, καί τήν ἀξία καί ἱερότητα πού ἀποκτοῦν ὅλα τά κτιστά μέ τήν παρουσία Του*».

Μέ τήν «γενική φωτοχυσία» πού προκάλεσε ὁ θάνατος καί ἡ Ἀνάστασι τοῦ Θεανθρώπου (νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός...), δέν εἶναι μόνο τά καθιερωμένα ἑπτὰ «**Μυστήρια**» πού γίνονται τό ὁρατό ὄχημα τῆς θείας Χάριτος. Ἀκόμη καί τό πιό ταπεινό ἔμψυχο ἢ ἄψυχο ἀπὸ τά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά χρησιμεύσει ὡς ἅγιαστικό «ὄργανο» καί «σημεῖο», ἐφ' ὅσον κατὰ τήν διαβεβαίωσι τοῦ Εὐαγγελίου «*τό πνεῦμα*

What is of significance is not first of all to discern in each instance whether we are dealing with a **'preliminary wake up call'** (a kick start) which **precedes** our actions, nor succour from on high which accompanies human effort, nor a **universal** (but not *compulsory*!) grace towards everyone and everything, nor any other form of specialized 'dosages' of the divine gifts.

There is only one **conclusion** concerning the thoughts and evaluations at hand that can be drawn by the mindful recipient of multiple benefactions: "**Christ is all and in all**" (Col. 3:11). We can now appreciate more fully and with fear of God the mysterious and unsearchable 'mechanisms' with which divine Providence operates - in an astonishing network of '**connections**' and '**associations**' of the visible and invisible, the corruptible and incorruptible - for the **maintenance, governance, sanctification** and **salvation** of the world.

In light of this sacred labyrinth of God's love, the first thing that naturally arises in the conscience of the unbiased person is the '**feeling of absolute dependence**' on the divine Omnipotence. This feeling was recognized as a sterling basis not only of Doctrinal Theology, but also of Christian Ethics, by the Pauline theologian *par excellence* of the West, Friedrich Schleiermacher (1768-1834) who fervently sought **consistency** and the 'embodiment' of Church doctrines in everyday life, thereby overturning the **falsehood** of German Idealism in general.

We could therefore say that this 'feeling of absolute dependence' opens up suddenly before our eyes a world full of amazement and miracles. Then the profound observation made many centuries ago by St Maximos the Confessor is confirmed: "*Just as the natural sun when rising shows not only itself but also all that it lights up, so it is that when Christ the Sun of Righteousness appears, He reveals, together with His own goodness, the value and sacredness that all created things acquire through His presence*".

With the 'general flood of light' arising from the death and Resurrection of the Theanthropos (a relevant hymn states: *now all things are filled with light...*), it is not only the established seven **Sacraments** which become the visible vehicle of the divine grace. Even the most humble animate or inanimate creations of God can be useful as a sanctifying 'instrument' and 'sign', according to the assurance of the Gospel that "the Spirit blows where it will" (John 3:8).

This is also the reason for which the Church never needed to use expensive valuable worldly 'elements' to conduct the holy Sacraments. Neither **gold** nor **silver** nor **precious stones** ever became the visible 'body' which would convey invisible grace. Daily 'bread' and 'wine', 'water' and 'oil', a 'twig of basil' and some 'flowers' from the *Epitaphios* or the Veneration of the Holy Cross, were always precious elements that could be 'changed', through the prayers of the Celebrant and the faithful, into saving **means** of consolation and sanctification.

ὅπου θέλει πνεῖς (Ιωάν. 3, 8).

Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ λόγος, πού ποτέ δέν χρειάστηκε ἡ Ἐκκλησία κατὰ κόσμον πολύτιμα «στοιχεῖα», νά τά χρησιμοποιήσει κατὰ τήν τελεσιουργία τῶν ἱερῶν Μυστηρίων. Μήτε ὁ χρυσός ἢ ὁ ἄργυρος, μήτε οἱ πολύτιμοι λίθοι ἔγιναν τό ὄρατο «σῶμα», πού θά μετέδιδε τήν ἀόρατη χάρι. Τό καθημερινό «ψωμί» καί «κρασί», τό «νερό» καί τό «λάδι», ἕνα «κλαδί βασιλικός» καί κάποια «ἄνθη» ἀπό τόν «Ἐπιτάφιο» ἢ τήν «Σταυροπροσκύνηση», ὑπῆρξαν πάντοτε πολύτιμα «στοιχεῖα» γιά νά «μεταβληθοῦν», μέ τήν προσευχή τοῦ Λειτουργοῦ καί τῶν πιστῶν, σέ λυτρωτικά μέσα παρηγορίας καί ἀγιασμοῦ.

Ἀκόμη κι' ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος – πού ὡς ἡ εἰκόνα τοῦ ζῶντος καί ἀοράτου Κυρίου ἐκλήθη νά εἶναι Λειτουργός καί «Οἰκονόμος» τῶν Μυστηρίων Θεοῦ, μιά τιμή πού δέν ἀξιώθηκαν οὔτε οἱ Ἄγγελοι – διά στόματος τοῦ Ἀπ. Παύλου ὁμολογεῖ τήν πλήρη «ἀναξιοτήτά» του ὡς ὄργανο τῆς Χάριτος:

**«ἔχομεν δέ τόν θησαυρόν τοῦτον ἐν ὄστρακίνοις
σκεύεσιν,
ἵνα ἡ ὑπερβολή τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ θεοῦ καί μή ἐξ
ἡμῶν».**

(Β' Κορ. 4, 7)

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ «ἀντινομία» τοῦ ἀνθρώπου τῆς Πίστεως, τοῦ νά γνωρίζει συγχρόνως τήν «εὐγένεια» ἀλλά καί τήν «εὐτέλεια» παντός κτιστοῦ ἐνώπιον τῆς θείας Χάριτος, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τόν πρώτιστο ὄρο σωτηρίας.

Ὅλα αὐτά βέβαια, οἱ «προοδευτικοί» τοῦ σύγχρονου «Διαφωτισμοῦ» ὄχι μόνο δέν τά σέβονται, ἀλλά καί τά «χλευάζουν». Δέν εἶναι ὅμως νά ἀπορεῖ πιά κανεῖς. Ἀφοῦ καί τόν ἴδιο τόν Θεό «ἀμφισβητοῦν» ἢ καί ἀρνοῦνται κατηγορηματικά, θά σεβασθοῦν τά ὅποια δημιουργήματά Του;

Χαρακτηριστικός εἶναι ὁ ὀρισμός τοῦ «ἁθέου», ὅπως τόν κηρύττει αὐτή τήν στιγμή ἀνερυθρίαστα νεαρός Γάλλος Φιλόσοφος Michael Onfray, ἀναστατώνοντας ὄχι μόνο τήν Εὐρώπη, ἀλλά καί τόν κόσμο ὁλόκληρο:

«Ἄθεος εἶναι αὐτός πού δηλώνει πῶς ὁ Θεός δέν ὑπάρχει, ὅτι εἶναι δημιουργήμα τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων πού θέλουν νά πιστεύουν ὅτι θά συνεχίσουν νά ζοῦν μετά τόν θάνατο. Ὁ ἄθεος δηλώνει πῶς δέν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος πέρα ἀπό τόν δικό μας καί ὅτι δέν πρέπει νά ζητᾶμε ἀποδείξεις ἀπό αὐτούς πού λένε ὅτι κάτι δέν ὑπάρχει ἀλλά ἀπό αὐτούς πού ἰσχυρίζονται πῶς αὐτό τό κάτι ὑπάρχει».

(βλ. Ἐφημ. «ΒΗΜΑ» Ἀθηνῶν, 19/11/2006)

Ἡ μόνη ἀπάντηση τῶν πιστῶν σέ ἀνάλογα φληναφήματα ἀχαριστίας, εἶναι ὁ δοξολογικός ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας:

*«...ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν
ἐνδόξως γάρ δεδόξασται»
(Κανόνας Μ. Σαββάτου, Ὡδή Α')*

Even man himself – who as the image of the living and invisible Lord was called to be a **Celebrant** and 'steward' of the mysteries of God, an honour given not even to angels – admits through the mouth of the Apostle Paul his complete unworthiness to be an instrument of grace:

"We have this treasure in earthen vessels, that the excellence of the power may be of God and not of us"

(2 Cor. 4:7)

Precisely this 'antinomy' faced by the person of Faith, to recognize simultaneously the **nobility** as well as the **baseness** of every created thing before divine grace is of course the foremost stipulation of salvation.

'Progressive' people of the modern 'Enlightenment' naturally not only do not respect these things, but in fact ridicule them. One should not however be surprised at this any more. If they 'doubt' or categorically **reject** God Himself, would they respect any creature of His?

A characteristic definition of an 'atheist' is currently given by Michael Onfray, a French philosopher, leaving not only Europe, but the whole world, in disarray:

"An atheist is one who declares that God does not exist, that he is a creation of fantasy in people who want to believe that they will continue to live after death. The atheist declares that there is no world beyond our own, and that we should not seek proofs from those who say that nothing exists but rather from those who say that something exists"

(cf. VEMA newspaper of Athens 19-11-2006)

The only suitable response of the faithful to such ungrateful babble is the doxological hymn of the Church:

*"...but we as the youths will sing to the Lord
for He has been gloriously glorified"*

(Canon of Holy Saturday, 1st Ode)

Translation by DK

ΠΕΝΘΗ

Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον τήν 13ην Ὀκτωβρίου 2006 ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης, ὅπου ἐνοσηλεύετο, ὁ πρῶτος τῆ τάξει τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἐκ τῶν λογιωτέρων Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων, Μητροπολίτης Γέρων Ἐφέσσου Κυρός Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης.

Ὁ ἀείμνηστος εἶχε γεννηθεῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει τό 1921, ἦτο ὁ ἀρχαιότερος ἐν ζωῇ τῶν Καθηγητῶν τῆς Ἱεραῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καί ἐξεπροσώπει ἐπιτυχῶς, μέχρι τῆς τελευτῆς του, τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον εἰς τάς διαφόρους Διαχριστιανικάς Συνελεύσεις καί γενικῶς εἰς τήν Οἰκουμενικήν Κίνησιν.

The Characteristic Features (Γνωρίσματα) or Attributes of God

Part I

By Philip Kariatlis

God, in His very essence is beyond all understanding, inexpressible, uncreated, uncircumscribed, unfathomable and unchangeable – to name only several of the many divine features ascribed to God by the fathers.¹ The uncreated essence of God is **'entirely other'** from all other created 'natures' in that it is **not partial** or **incomplete** like everything else in the created world. Only God, for example, is a 'being' that exists **eternally**, is **uncreated** and in fact is the **absolute fullness of being and life**. Yet God who is beyond all categories of being and existence has **made Himself really known** throughout the ages as the **'I am who I am'** who lives, who has spoken and acted in the world and continues to do so. God **has** really **disclosed Himself** in a personal way to the world through His 'ordinary' and 'extraordinary' revelation. For this reason, Orthodox theology recognises in God an ineffable **distinction-in-unity** between His **essence**, which will forever remain unknown and His **energies**, through which God personally reveals Himself to the created realm.

With such a distinction in mind, Christian theology has sought to depict the **limitless ways** that **God communicates** with the **created world** by the expression **'divine attributes'**. That is to say, the theological notion, 'attributes of God' has traditionally been used by Christian theology to depict those characteristic features or **divine qualities** of God, which the human person has experienced and expressed resulting from the **inexhaustible ways** that God continues to relate to the world personally through His energies. The reason that God's **attributes** are **innumerable** is that God cannot be limited and bound since there are an infinite number of ways that He might wish to relate to the created world. It must be stressed that in no way do the 'attributes of God' indicate the essence of God but rather, they refer to God's relationship towards the world and in particular to human beings. That is, the attributes of God, in Orthodox theology can be identified with the uncreated energies of God.

Now, systematic theology has sought to classify these qualities of God in terms of **attributes (attributa)**, such as omnipresence, eternity, omnipotence, omniscience, holiness and righteousness; secondly there are those qualities which underline the **unique characteristics** of **each Person** within the life of the Holy Trinity. The **Father** alone, for example is said to be **unbegotten** (ἀγέννητος) while the **Son** is **'begotten** of the Father before all ages' (γεννητός) as is recited in the Nicene-Constantinopolitan Creed; and the **Holy Spirit proceeds eternally** from the Father (ἐκπορευτός). These **hypostatic attributes** are designated by the term **properties (ιδιώματα-proprietates)**. The third classi-

fication signifies those qualities of God which characterise Him as a Subject operating in concrete situations, these being called **κατηγορήματα (praedicata)**. It follows from such a categorization that God is experienced to be Creator, Judge and Life-Giver. Even though it is imperative to be mindful of the **'divine simplicity'** of God, a description of the various attributes is

permissible and **theologically valid** as a means for the human person to be initiated into the unfathomable mystery of God. Our attention in this article will be turned specifically towards the **attributes** of God which have been conventionally divided into **natural, logical** and **ethical** attributes.

The Natural Attributes Omnipresence

By the attribute of **omnipresence**, God is acknowledged as being **everywhere** present. In the prayer 'Heavenly King Comforter... [Βασιλεῦ Οὐράνιε Παράκλητε...]' the Church claims that God is 'present everywhere and **filling all things**'. By omnipresence is also meant that God **cannot be confined** by the **limitations** of **time** or **space** as all created beings are. Such an understanding of, God's omnipresence is witnessed in many Scriptural passages – Psalm 139 being very familiar to all:

Where can I go from your spirit? Or where can I flee from your presence? If I ascend to heaven, you are there; if I make my bed in Sheol, you are there. If I take the wings of the morning and settle at the farthest limits of the sea, there your hand shall lead me, and your right hand shall hold me fast. (Ps 139:7-10).

Clearly this passage shows that God does not act in the world from a distance (*actio in distans*) but has continual and constant *koinonia* with the world. And so, there is no part of creation from where God is absent.

Being a **spiritual** and **immaterial** 'being' God is **not limited** by any **spacial considerations** as all created beings are. In His answer to the Samaritan woman, Jesus said that: "God is spirit, and those who worship him must worship in spirit and truth" (Jn 4:24). That is, being spirit, God is not bound by materiality. So as to be confined by concrete space. According to the prophet Jeremiah:

Am I a God near by, says the Lord, and not a God far off? Who can hide in secret places so that I cannot see them? says the Lord. Do I not fill heaven and earth? says the Lord. (Jer 23:23-24).

Therefore any theory which would put God outside the *cosmos* is not espoused by Orthodox theology. Consequently, in a manner which transcends human understanding, God is **totally** and **really present simultaneously in all places at the same time** as is expressed by St John Chrysostom: "You fill all things, o my God. You are everywhere present, not in part, but totally in

1. Cf for example, St John of Damascus, *Orthodox Faith*, 1.3.

all.”² Finally, in agreement with Nietzsche on this issue, the Church too would claim that “God is found everywhere and always, and we can never escape His presence.”³

Eternity

The eternal quality of God basically denotes the fact that God **cannot** be **confined** by any **temporal categories** since He has no beginning (ἀίδιος) or no end (ἀτελεύτητος). Everywhere in the Bible God is described as “the eternal God” (Gen 21:33); “**the one who inhabits eternity**” (Isa 57:13); “from eternity to eternity you are God” (Ps 90:2); “the eternal king” (1Tim 1:17); “the alpha and omega” (Rev 1:8). Just as He is beyond space but still everywhere present, so too is He beyond time yet still **present in every instant of it**. And so, Christian theology would claim that God is included in time without being part of it. According to Androustos, time is the moving of things which have a concrete beginning and an end.⁴ However, God is eternal not only because He is without beginning and without end, but also since He is **present in every temporal movement** in such a way that **all things** are **continually** present for God. Time in relation to eternity is an instant in which there is no **transition** from **present to past**, or **future to present**. Indeed for God, as is seen in St Peter’s second general letter: “**one day is like a thousand years, and a thousand years are like one day**” (2 Pt 3:8). From this it follows that there can be **no temporal considerations** which could speak of a **tomorrow**, **past** of **future** in relation to God.

In considering the eternal quality of God, some fathers, such as **Clement of Alexandria** and **St Gregory of Nyssa** understood by this that God could not be subject to any temporal **succession** since in God there is **neither** a **predecessor** nor any **successor**. Therefore God’s eternity expresses the fact that in God there is no beginning, no end and therefore no succession or change in His being. In the book of **Revelation**, God is depicted as the one “**who is and who was and who is to come**” (Rev 1:4). The book of Hebrews expresses this explicitly when it writes that Christ is “**the same yesterday and today and forever**.” (Heb 13:8). In describing God’s unwavering and immutable nature, the blessed **Augustine** used the **image of tree on the edge of a flowing river** to illustrate the relation of God’s unchanging and eternal character independent of the flow of things in time.⁵

Accordingly, the eternity of God is ultimately founded on the immutable (i.e. **changeless** – ἀναλλοίωτος) nature of God. That is, there can be no variation in His essence because unlike all created matter which grows and changes, God does not. God is simply **abiding existence, complete all at once**. Indeed, even though it may seem that God changes as He acts in the world, this however does not introduce any change in God’s essence since it only appears to us that God has changed. For example, one of the physical characteristics of light is that it is constant; yet to some who enjoy its presence it appears as a welcoming phenomenon yet to other who abhor it, it appears inimical. And so, the eternal quality of God ultimately indicates what Deuteronomy says of God: “For I lift up my hand to heaven, and swear: **As I live forever**” (Deut 32:40).

2. *Homily on the Psalms*, 138, 2. PG 55, 413.

3. Nietzsche, *Lehrbuch der Evangelischen Dogmatik*, 393 cited in C. Androustos, *Dogmatics of the Eastern Orthodox Church*, 55.

4. Cf Androustos, *Dogmatics*, 56.

5. *De Vera Religione*, 49 and *Confessions* 11.16.

Omnipotence

Omnipotence is the attribute which describes God’s **divine greatness** and **inestimable power**. God’s divine and almighty power is attested throughout the entire Scriptures: “**Our God is in the heavens; he had done whatsoever he has pleased**” (Ps 115:3); “**holy Lord God almighty**” (Rev 4:8); “**I am the almighty God**” (Gen 17:1); “**By the word of the Lord the heavens were made. He commanded and it stood fast**” (Ps 33:6). Also after Jesus had spoken about riches and salvation, the disciples asked him, “who then can be saved?” to which Jesus replied: “For mortals it is impossible, **but for God all things are possible**” (Mt 19:26). Clearly the Bible makes it clear that God can do all things, not being dependent on any power outside of Him since His power is infinite. God’s omnipotence is primarily **witnessed** in the **creation of the world out of nothing** and in His **continual involvement** in the world by personally **providing, preserving, maintaining, governing** and **caring** for it. A most familiar verse from Psalm 77 makes this point clearly: “**What god is so great as our God? You are the God who works wonders; you have displayed your might among the peoples**” (Ps 77:13-14). It is precisely for this reason –that is, God’s greatness– that theology ascribes to God the attribute of omnipotence.

Orthodox theology also claims that God’s **omnipotence** is **intimately related** to His **divine will**. Consequently, this means that God does not do all that He can, but only whatever He wills. In this regard the classic phrase from **St John of Damascus** is pertinent:

God does what He desires, but does not desire all that He can do; He can destroy the world, but does not want to.⁶

This statement indicates that God’s **power** is **not exercised** apart from His **will**. Being personal, God does not exercise His power mechanically as if it were a blind force. That is to say, God will not do anything, which is inconsistent with His divine essence. For example, God will not lie as this is attested in Heb 6:18: “**it is impossible that God would prove false**”; nor can He be deceived (cf Job 13:9) or die (cf 1Tim 6:16). Far from being seen as a weakness, this aspect of God’s almighty power is its greatest accomplishment.

In reflecting upon this a little further, it also has to be noted that God will not do something which **may imply a logical impossibility** – it would be absurd to ask if God could create a ‘square triangle’ or a ‘circle with corners’. Since such absurdities involve a logical impossibility they are therefore in reality nonentities and consequently they do not constitute any limitation or denial of power on the part of God. In the words of **Theodoret of Cyrrhus**:

To be unable to do something of this sort (for the eternal to come into being at a certain time, the uncreated to become created, the infinite to become finite) is not a mark of weakness, but of infinite power.⁷

Since God’s will is not arbitrary, God does not set out to do anything which is contrary to His nature. He could, for example, destroy the earth, but does not will to do so. From this, we see that the assimilation of God’s divine power with His will, was for Theodoret not a sign of weakness, but precisely a sign of God’s infinite power.

In the next issues of the Voice we continue with the logical and ethical attributes of God.

6. *Orthodox Faith*, 1.14. PG 94, 860D-861A.

7. Theodoret of Cyrrhus, *Eran. Dial.*, 3. PG 83, 232.

Πώς πρέπει οι Κελλιῶτες ν' ἀντιμετωπίζουν τὶς συναναστροφές*

Λένε οἱ Πατέρες: «Τό νά κάθεται κανεῖς στό κελλί εἶναι μισή ἐπιτυχία καί τό νά συναντάει Γέροντες εἶναι ἐπίσης ἄλλη μισή». Ὁ λόγος αὐτός σημαίνει ὅτι καί μέσα στό κελλί καί ἔξω ἀπ' αὐτό ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό πνευματική ἀγρυπνία καί πρέπει νά ξέρομε γιατί πρέπει νά «ἡσυχάζουμε» μόνοι καί γιατί πρέπει νά συναντᾶμε πνευματικούς Πατέρες καί ἀδελφούς. Γιατί, ἂν ζεῖ κανεῖς αὐτό τό σκοπὸ μέ πνευματική ἀγρύπνια, τότε φροντίζει νά κάνει ὅπως εἶπαν οἱ Πατέρες. Καί ὅταν μὲν κάθεται στό κελλί του προσεύχεται, μελετᾷ, κάνει λίγο ἐργόχειρο, φροντίζει ἀνάλογα μέ τὴ δύναμή του νά ἐλέγχει τοὺς λογισμοὺς του. Ὅταν πάλι κάποτε συναντιέται μέ κάποιον, παρατηρεῖ καί ἀντιλαμβάνεται τὴν πνευματικὴ κατάστασή του. Ἄν δηλαδή ὠφελεῖται ἀπὸ τὶς συναντήσεις μέ τοὺς ἀδελφούς ἢ ὄχι καί ἂν μπορεῖ νά γυρίσει στό κελλί του, χωρὶς νά ἔχει ὑποστῆ κάποια πνευματικὴ βλάβη. Καί ἂν συνειδητοποιήσει ὅτι σέ κάτι ἔχει ζημιωθεῖ, τότε ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀσθενεία του καί τότε καταλαβαίνει ὅτι ἀκόμα δέν κέρδισε τίποτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἡσυχίας. Ἔτσι γυρίζει στό κελλί του ταπεινωμένος, κλαίγοντας, μετανοώντας, παρακαλώντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀσθενεία του καί ἔτσι ζεῖ στό ἔξης προσέχοντας τὸν ἑαυτό του. Μετά πάλι, ἔρχεται κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους καί παρατηρεῖ τὸν ἑαυτό του, ἂν νικήθηκε σ' ὅσα εἶχε καί πρὶν νικήθεῖ ἢ σέ ἄλλα καί ἔτσι γυρίζει πάλι στό κελλί του κάνοντας τὰ ἴδια, δηλαδή μετανοώντας, κλαίγοντας, παρακαλώντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν κατάστασή του. Γιατί τό κελλί ἀνυψώνει, ἢ δέ συνάντηση μέ τοὺς ἀνθρώπους θέτει σέ δοκιμασία τὴν κατάστασή μας. Ὡστε λοιπὸν πολὺ καλά εἶπαν οἱ Πατέρες ὅτι τό νά κάθεται κανεῖς στό κελλί του εἶναι μισή ἐπιτυχία καί τό νά συναντάει πνευματικούς Γέροντες εἶναι ἐπίσης ἄλλη μισή.

Καί σεις λοιπὸν, ὅταν συναντιόσαστε, πρέπει νά ξέρετε γιατί βγαίνετε ἀπὸ τό κελλί σας καί ποτέ νά μὴν βγαίνετε ἀνεξέλεγκτα. Γιατί αὐτὸς πού τριγυρνᾷ ἄσκοπα, ὅπως εἶπαν οἱ Πατέρες, χάνει τὸν κόπο του. Καθένας λοιπὸν πού κάνει κάτι πρέπει νά ἔχει βάλει ὅπωςδὴποτε κάποιον σκοπὸ καί νά ξέρει γιατί τό κάνει. Ποιὸς ὅμως εἶναι ὁ σκοπὸς πού πρέπει νά ἔχουμε ἐμεῖς ὅταν συναντιόμαστε; Πρῶτα-πρῶτα ὁ σκοπὸς μας πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγάπη, γιατί λέει: «Εἶδες τὸν ἀδελφὸ σου, εἶδες Κύριο τό Θεὸ σου». Δεύτερον, γιὰ ν' ἀκοῦμε λόγο Θεοῦ. Γιατί ὅπωςδὴποτε ὅταν βρίσκονται πολλοὶ μαζεμένοι τότε συμμετέχουν πιο βαθιὰ καί πιο πλατιά στό λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί ἐνῶ πολλές φορές ὑπάρχει κάτι πού δέν τό ξέρει κανεῖς, τυχαίνει ὁ ἄλλος νά τό φέρει στή συζήτηση, κάνοντας μιὰ σχετικὴ ἐρώτηση. Ἔπειτα γιὰ νά καταλάβουμε, ὅπως εἶπα πρὶν, τὴν πνευματικὴ κατάστασή μας. Νά τί ἐννοῶ. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι πηγαίνει κανεῖς νά φάει μέ ἄλλους. Παρατηρεῖ τότε τὸν ἑαυτόν του καί βλέπει ἂν μπορεῖ νά ἐγκρατευτεῖ -ὅταν προσφερθεῖ ἓνα καλὸ φαγητό, πού τοῦ ἀρέσει- καί νά μὴν δοκιμάσει ἀπ' αὐτό, ἢ ἀντίθετα ἂν προσπαθεῖ νά παραγκωνίσει τὸν ἀδελφὸ καί νά πάρει περισσότερα ἀπ' αὐτόν. Ἀκόμα, ὅταν προσφερθεῖ κάτι χωρισμένο σέ μερίδες, ἂν προσέχει νά μὴν πάρει τὴ μεγαλύτερη, ἀφίνοντας στὸν ἄλλο τὴ μικρότερη. Γιατί πολλές φορές δέν ντρέπεται κανεῖς ἀκόμα καί ν' ἀπλώσει τό χέρι του καί νά σπρώξει τὴ μικρὴ μερίδα στή θέση τοῦ ἀδελφοῦ του, καί νά πάρει τὴ μεγάλη μπροστά του. Ἄραγε, πόση εἶναι ἡ διαφο-

To Some Cell-Dwellers who Asked him about Associating with Others*

The fathers say that, to stay in the cell is one half and meeting with elders is the other half. This saying means that both in the cell and outside, there is a need for spiritual vigilance and for someone to know why he should be quiet on his own and why he should associate with the fathers and brothers. If one is living out his purpose with vigilance, he takes care to do as the Fathers said. When he is sitting in his cell, he prays, studies, does a little manual work and takes care of his thoughts, according to his strength. Again, when he occasionally associates with others, he comprehends and sees his own spiritual state. Observing whether he benefits from this meeting with the brothers or not and if he can return to his cell without spiritual harm. When he himself sees harm in some way, he knows his own weakness and he learns that he has not yet gained from the quiet. Thus, he returns to his own cell humbled, crying, repenting and entreating God because of his weakness. So, he once again returns to his cell and attends to himself. When he again goes towards people and observes himself to see whether he is still beaten by the same things as before or by other things. So, he returns to his cell once again doing the same things, repenting, crying, praying to God about his condition. The cell uplifts while the other people are a test. Thus, the fathers rightly said, "Staying in the cell is one half and associating with the elders is the other half."

Therefore, when you associate with others, you must know why you are leaving your cell and never do so without reason. The person who moves around without reason, as the Fathers said, labours in vain. Each one who does something, therefore, must have a concrete purpose and he must know why he does it. However, what is our purpose that we must have when we meet other people? Firstly, our purpose must be love. It is said "When you see your brother, you see the Lord your God". Secondly, our purpose must be to hear the Word of God. This is because where there are more people gathered, the Word is more vivid. Often what one person does not know, another asks about, bringing it into the discussion. Lastly, as I have said previously, our purpose must be to learn our own spiritual state. I mean this. Let us suppose that somebody goes to eat with others. Then he observes himself and sees that, when a good food that he likes is presented to him, he can exercise self-restraint and not take any of it. Also he searches himself to see if he is trying not to surpass his brother, taking more food than he, or when something is offered in portions, whether he tries to take the biggest portion and leave the smallest for him. Sometimes a person is not ashamed to put out his hand, push the small portion in front of his brother, and take the large portion for himself. I wonder what the difference is between the biggest portion and the smallest one. How great is the difference between the two portions? For such worthless things one is ignoring his brother and sinning.

to be continued

ρά τῆς μικρῆς ἀπὸ τὴ μεγάλη μερίδα; Πόσο τάχα μπορεῖ νά διαφέρουν οἱ δύο μερίδες, ὥστε γιὰ τόσο εὐτελῆ πράγματα νά καταδέχεται κανεῖς νά προσβάλλει τὸν ἀδελφὸ του ἀπὸ πλεονεξία καί ν' ἁμαρτάνει;

συνεχίζεται

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριο ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς Ἱ. Ναόν Ἀποστ. Ἀνδρέου Gladesville, ἐν συνεχείᾳ δέ, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὰ παρακείμενα Ἱδρύματα τῆς ΕΣΤΙΑΣ καί συνωμίλησε μέ τό προσωπικό καί τούς συγγενεῖς τῶν τροφίμων, παρεκάθησε μετά τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Ἀγγέλου καί τῶν συνεργατῶν του, τόσον εἰς τήν Ἑνορίαν ὅσον καί εἰς τήν ΕΣΤΙΑ, εἰς κοινόν ἐόρτιον γεῦμα.

–Υπεδέχθη τούς ἐξ Ἀδελαΐδος ἐκλεκτούς συνεργάτας τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς, τόν ἐκ Θεσσαλονίκης Αἰδεσιμολ. π. Ἀθανάσιο Δαλιανᾶ μετά τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου, Γραμματέως τῶν ἐν Ἀδελαΐδι Γραφείων μας καί τήν θυγατέρα του Μαρία, οἱ ὅποιοι ἦλθαν νά γνωρίσουν ἐγγύτερον τὰ πνευματικά Ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας στήν Ν.Ν.Ο. (Θεολογική Σχολή, Ἱερές Μονές κ.ἄ.) (1-10-06).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἰδιαίτερο Γραμματέα του Ἀρχιμ. π. Κύριλλο καί τούς φιλοξενούμενους τῆς οἰκογενείας π. Ἀθανασίου Δαλιανᾶ, ἐπεσκέφθη τήν καθιερωμένη ἐτησίως ἐκδρομή τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς τό Centennial Park, συνέφαγε μέ τούς ἀξιωματούχους τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως, Νευρολόγο Καθηγητή κ. Μ. Ἀντωνιάδη καί Ἱατρόν κ. Ἰω. Ψαρρομάτη μέ τούς Ἐπιτελικούς συνεργάτες των καί μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, ὠμίλησε, ὅπως πάντα, πρὸς τὰ 400 καί πλέον Κατηχητόπαιδα καί τούς παρόν-τας Κατηχητάς, Γονεῖς κ.ἄ. συμμετέχοντας πιστούς τῆς Ἐκκλησίας, ἐκάλεσε δέ καί τόν π. Δαλιανᾶ ὁ ὅποιος ἀπηύθυνε θερμόν χαιρετισμόν εἰς τήν πολυάνθρωπη αὐτή ὁμήγυρη. Πρὶν ἀρχίσουν αἱ γνωσταὶ ἀθλοπαιδεῖαι, ὁ Σεβασμιώτατος δένειμε πρὸς ὅλους ἀναμνηστικές εἰκονούλες εἰς ἐλλογίαν καί ἀπεχώρησε (2-10-06).

–Ἐδέχθη τόν Δικηγόρο κ. Ἀ. Σάτσια, Πρόεδρο τοῦ Hellenic Club Καμπέρας καί τόν κ. Θ. Δήμαρχον, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Club καί εἶχε μετ' αὐτῶν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία διὰ τὰ κοινά τῆς περιοχῆς Καμπέρας καί εὐρύτερον (3-10-06).

–Ἐδέχθη σέ σύντομη συνεργασία τόν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων καί Νομικῶν Συμβούλων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Μ. Διαμαντῆ.

–Ἐδέχθη τόν Βουλευτή τῆς Νέας Δημοκρατίας κ. Κυρ. Μητσοτάκη, ἐκπροσωποῦντα τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση εἰς τίς ἐργασίες τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐν Σύνδνεῦ Διεθνοῦς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως (International Democrat Union) καί εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐγκάρδια καί ἄκρως ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Ἐν συνεχείᾳ παρέθηκε πρὸς τιμὴν του γεῦμα εἰς τό Ὁμογενειακό Ἑστιατόριο Le Sands, εἰς τό ὅποιο παρεκάθησαν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ὁ Ἀρχιμ. π. Κύριλλος καί ὁ Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Π. Θεοφίλου (4-10-06).

–Παρουσίασε, κατὰ τήν συνεστίασιν Διδασκόντων καί Διδασκομένων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τόν φιλοξενούμενον π. Ἀθανάσιον Δαλιανᾶ μετά τῶν δύο τέκνων του, ὁ ὅποιος καί ἀπηύθυνε ἐμπνευσμένη προσλαλιά πρὸς ὅλους τούς παρόντας, διὰ τήν σπουδαιότητα τοῦ ἐπιτελουμένου διὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἱεροῦ ἔργου (5-10-06).

–Ἐδωκε τηλεοπτική συνέντευξη εἰς τήν Deborah Σίντρα, ἠθοποιό Κλασσικοῦ Θεάτρου, γιά τό ἐπί 10ετία ἐπιτελούμενο ἔργο τῆς ESTIA FOUNDATION, εἰς τό ὅποιον ὁ πατήρ αὐτῆς κ. Βασ. Γαλανός ἀπ' ἀρχῆς ἔχει συνεργασθεῖ δημιουργικῶς, τόσον εἰς τήν Ἑνορίαν τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου ὅσον καί εἰς τό ἐν αὐτῇ Ἱδρυμα ΕΣΤΙΑ, μετά τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου καί σκαπα-

νέως εἰς τό ἐν λόγῳ κοινωνικόν ἔργον Πρωτοπρ. π. Ἀγγέλου Ἀλιφιερᾶκη (6-10-06).

–Ἐδέχθη μετά τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος καί τῶν εἰς τὰ Κεντρικά Γραφεῖα Ἐπιτελικῶν συνεργατῶν, δίωρη ἐπίσκεψη τοῦ Κυβερνήτου Δυτ. Αὐστραλίας καί ἀπό μακροῦ φίλου του, Ἐξοχωτάτου κ. Κομνηνοῦ Μιχαήλ (Kenneth Michael) μετά τῆς συζύγου του Julie, ἀμφοτέρων Καστελλοριζιακῆς καταγωγῆς καί προεγευμάτισε μαζί των, μέ τήν παρουσία καί τοῦ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Μ. Διαμαντῆ. Ἐν συνεχείᾳ, παρουσίασε τό ζεῦγος τῶν ὑψηλῶν Ἐπισκεπτῶν εἰς τούς Διδάσκοντας καί Διδασκομένους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπου ὁ δημοφιλέστατος Ὁμογενῆς Κυβερνήτης ἀπηύθυνε θερμότατη προσλαλιά, ἐξεναγῆθη δέ μετά τῆς συζύγου του καί εἰς ὅλους τούς χώρους τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῆς Βιβλιοθήκης κ.ἄ. (9-10-06).

–Ἐδέχθη φιλικήν ἐπίσκεψιν τῆς συζύγου τοῦ φίλου Πρέσβευς κ. Νικ. Μάτση, Αἰκατερίνης Μάτση, εὐρισκομένης δι' οἰκογενειακοῦς λόγους μετά τοῦ πατρός της εἰς τό Σύνδνεῦ, ὅπου καί ἐγεννήθη, ἐκάλεσε αὐτήν εἰς τήν κοινήν τράπεζαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί τήν παρουσίασε καταλλήλως πρὸς Διδάσκοντας καί Διδασκομένους.

Ἐπίσης, εἰς τήν κοινήν τράπεζαν παρουσίασε τόν Μουσικοσυνθέτη κ. Εὐάγγελον Παπαγεωργίου. Ἀμφότεροι ἀπηύθυναν σύντομον χαιρετισμόν.

Προήδρευσε Συνεδρίασεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου καί συνειργάσθη μετά τοῦ κ. Παπαγεωργίου σέ ἐνορχήστρωση κάποιων ποιημάτων του (12-10-06).

–Ἐδέχθη τόν Φιλολόγον κ. Γ. Φρατζῆ συνοδευόμενον ἀπό

Στιγμιότυπα ἀπό τή ἐπίσκεψιν εἰς τὰ Κεντρικά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς μας τοῦ νέου Ἐπισκόπου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας στήν Αὐστραλία κ. Εἰρηναίου συνοδευομένου ὑπό τῶν Σέρβων Ἐπισκόπων, καί τῆς Σερβίδος Πριγκηπισσῆς Linda Karadjorgjevic, μετά τῶν ὁποίων ὁ Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας εἶχεν δίωρον οὐσιαστική συνομιλία (24-10-06).

Ἡ ἐκ Βελιγραδίου Πριγκήπισσα Linda Karadjorgevic, μέλος τῆς Πατριαρχικῆς ἀποστολῆς διὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Σέρβου Ἐπισκόπου Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας κ. Εἰρηναίου, ὑπογράφουσα τὸ βιβλίον ἐπισκεπτῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (21-10-06).

τόν μαθητὴ Λυκείου υἱόν του Μιχάλη, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκράτησε εἰς Γεῦμα (13-10-06).

—Παρεκάθησε εἰς Δεῖπνον πρὸς τιμὴν του, τὸ ὁποῖο παρέθηκε τὸ Διοικ. Συμβούλιο μετὰ τῆς Φιλοπτώχου, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς μελλούσης νὰ τελεσθεῖ τὴν ἐπομένη εἰς Διάκονον χειροτονίας τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Nicholas Brown, ἐπί θυγατρὶ γαμβροῦ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Παναγίας ἐν Mt Gravatt π. Κωνσταντίνου Λεντάκη (14-10-06).

—Ἱερουργήσας εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας ἐχειροτόνησε εἰς Διάκονον τὸν ρηθέντα Nicholas Brown καὶ ὠμίλησε καταλλήλως. Κατὰ τὸ ἐπακολουθήσαν ἐόρτιον Γεῦμα εἰς τὴν Αἴθουσα Τελετῶν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Ἐπίτιμος Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Δημ. Ράπτης καὶ ὁ χειροτονηθεὶς, εὐχαριστήσας πάντας, δεχθεὶς δὲ καὶ τὰ συγκινητικά ἐπ’ εὐκαιρίᾳ δῶρα τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος διὰ χειρὸς τοῦ Προέδρου αὐτῆς κ. Θεοδ. Λιβανοῦ (15-10-06).

—Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν ἀπὸ τὴν κα Ἐριφύλη Κοντοπούλου, πρωτανεψιά τοῦ ἐπὶ μακρόν χρηματίσαντος Μητροπολίτου Αὐστρίας, αἰμνήστου κυροῦ Χρυσοστόμου Τσίτερ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρους πνευματικούς δεσμούς εἶχεν ἀναπτύξει ὁ Σεβασμιώτατος (16-10-06).

—Ἐδέχθη τοὺς ἐκ τῶν ἐνθέρμων ὑποστηρικτῶν τῆς ἐν Τασμανίᾳ νεοπαγοῦς Ἑνορίας μας ἀυταδέλφους Ἀντώνη καὶ Γιάννη Dourias μετὰ τῶν γονέων τους, οἱ ὁποῖοι καὶ συνεζήτησαν ὑπηρεσιακὰ θέματα ἐκ μέρους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Τιμ. Εὐαγγελινίδου (18-10-06).

—Ἀνταποκριθεὶς εἰς ἀνάλογον πρόσκλησιν, ἀπέστειλε συγχαρητήριον ἐπιστολὴν εἰς τὴν Ὁργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν ἑορτασμοῦ Χρυσοῦ Ἰωβηλαίου, τοῦ ἐν Θεσσαλονικίᾳ Ἄρχοντος Πρωτοψάλτου καὶ λαμπροῦ φίλου του κ. Χαριλάου Ταλιαδώρου.

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησεν εἰς τὸ κοινόν ἐόρτιον Δεῖπνον (19-10-06).

—Κληθεὶς καταλλήλως εἰς τὴν Ἐνθρόνισιν τοῦ Θεοφιλεστάτου Σέρβου Ἐπισκόπου Εἰρηναίου, μόλις ἀναλαβόντος τὴν περιοχὴ Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας, εἰς διαδοχὴν τοῦ Ἐπισκόπου Μιλουτιν, ἀντιπροσωπεύθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. Κύριλλον, Δ/ντὴν τοῦ Ἱδ. του Γραφείου, τὸ δὲ βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρεκλήθη ἰδιαιτέρως νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἐπίσημο Δεῖπνον τῆς Ἐνθρόνισεως, τὸ ὁποῖο καὶ ἀπέβλεπε σ’ ἐνίσχυση τοῦ ὑπὸ συγκρότησιν Σερβικοῦ Ὁρθόδοξου Κολλεγίου τοῦ Ἁγ. Σάββα Eleanor Heights τὴν ὅλη εὐθύνη τῆς μεγαλειώδους

αὐτῆς Ἑσπερίδας εἰς τὸ Convention Centre, ὅπου μετείχαν περὶ τοὺς 1000 συνδαιτημένους μὲ ἐπικεφαλῆς ἐξέχοντας πολιτικούς (τὰ ζεύγη Gough & Margaret Whitlam, Philip Ruddock, Peter Debram κ.ἄ.), εἶχε ἀναλάβει ὁ ἀκάματος Σέρβος τοῦ Σύδνεϋ π. Rade Radan, γνωστότατος καὶ δημοφιλέστατος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Παροικίαν.

Ὁ λόγος πού ἰδιαιτέρως παρεκλήθη νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως ὁ Σεβασμιώτατος, ἦτο ἡ ἐκπληξη ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἐπευλογούντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ.κ. Παύλου, εἶχε προσφάτως ἀποφασίσει τὴν ἀπονομὴ τῆς ὑψίστης διακρίσεως (Χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Ἁγ. Σάββα, Α΄ τάξεως) τῆς ἐν λόγῳ Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν πολλαπλῶν

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Nicholas Brown, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας ἐν Mt Gravatt (15-10-06).

-ὅπως ἐτόνισαν καί ἔγραψαν εἰς τό σχετικό Δίπλωμα-ὕπηρεσιῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Στυλιανοῦ, ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Αὐστραλία, ὄχι μόνο γιά τήν ὅλη Ὁρθοδοξία, ἀλλά καί διά τόν χειμαζόμενον ἀπό μακροῦ Ὁρθόδοξο Σερβικό λαό. Τό ἐν λόγω παράσημο ἐπέδωκε, ἐκ μέρους τοῦ Σέρβου Πατριάρχου καί τῆς περί Αὐτόν Ἱεραρχίας, ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης, εἰδικῶς ἐλθών γιά τήν Ἐνθρόνιση τοῦ νέου Ἐπισκόπου Εἰρηναίου μέ ἄλλους δύο Ἱεράρχας καί μέ τήν ἐκ Βελιγραδίου Πριγκίπισσα Linda Karadjorgenic (21-10-06).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως Earlwood (22-10-06).

-Ἐδέχθη τούς δύο Ἀξιωματικούς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τόν ἀπερχόμενον Ἀλέξ. Μπιτζῆ (Πλοίαρχον) καί τόν διαδεχόμενον τοῦτον Ἀθανάσιον Ἀθανασόπουλον (Ἀντιπλοίαρχον), εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἐν Σύνδνεῦ Προξενικοῦ Λιμενάρχου (23-10-06).

-Ἐδέχθη τούς Σέρβους Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι μετά τῆς μνημονευθείσης Σερβίδος Πριγκιπίσσης Linda Karadjorgenic συνώδευσαν εἰς τήν Ἐνθρόνισή του τόν νέον Ἐπίσκοπον τῆς Σερβικῆς δικαιοδοσίας ἐν Αὐστραλία καί Νέα Ζηλανδία, Θεοφιλέστατον Εἰρηναῖον (γεννηθέντα ἐν Cleveland-ΗΠΑ, γλωσσομαθέστατον καί Καθηγητήν εἰς διαφόρους Θεολογικάς Σχολάς) καί εἶχε μετ' αὐτῶν δίωρον οὐσιαστική συνομιλία, διά τήν κοινήν εὐθύνην τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κατά τήν παροῦσαν κρισιμωτάτην ἐποχήν, ὄχι μόνον διά τήν ἐθνικήν ἐνός ἐκάστου ἀκεραιότητα, ἀλλά καί διά τήν διαφύλαξη ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τῆς πρώτης χιλιετίας, τήν ὁποῖαν οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουσαν νά προβάλλουν ὅπουδῆποτε γῆς, ὡς τήν μόνην αὐθεντικήν βᾶσιν ἐπανενώσεως ὄλων τῶν Χριστιανῶν (24-10-06).

-Ἀπέστειλε συγχαρητήρια γράμματα πρὸς τούς ἐκλεγέντες Δημάρχους Ἀθηναίων κ. Νικ. Κακλαμάνη καί Θεσ/νίκης κ. Βασ. Παπαγεωργόπουλον, καθώς καί εἰς τόν Νομάρχη Θεσ/νίκης κ. Παν. Ψωμιάδη.

-Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἀρχιμ. Κύριλλον, τόν Διάκονον Παγκράτιον καί τόν ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Δημ. Παπαοικονόμου (Ιεροψάλτην), μετέβη εἰς Queanbeyan καί ἐχοροστάτησε κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Δημητρίου. Μετά τό κήρυγμα καί τήν διανομή τοῦ ἄρτου εἰς τούς πολυπληθεῖς προσκυνητάς, παρεκάθησε μετὰ τῶν συμπροσευχηθέντων Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Ζῶη, Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Κύπρου κ. Ἀχ. Ἀντωνιάδη, τοῦ Συμβούλου Πρεσβείας κ. Κ. Μανιάτη, καθώς καί τῶν ἱεουργησάντων Κληρικῶν εἰς ἐόρτιον Δεῖπνο, πού παρετέθη στήν οἰκία τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου Οἴκου. π. Κων/νου Κωστάκου (25-10-06).

-Προέστη τῆς θ. Λειτουργίας καί ἐκήρυξε καταλλήλως πρὸς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα οἱ ὁποῖοι συνέρρευσαν ἀπό Καμπέρα, Σύνδνεῦ καί Goulburn, μέ ἐπικεφαλῆς πάντοτε τίς ἡγεσίες τῶν Διπλωματικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἑλλάδος καί Κύπρου μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν. Ἐπηκολούθησε ἡ καθιερωμένη πανηγυρική τράπεζα δι' ὄλους, εἰς τήν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Αἴθουσα Τελετῶν.

-Τό ἀπόγευμα, κατόπιν ἐπίσημου προσκλήσεως τοῦ νέου Συμβουλίου τῆς ἐν Καμπέρα Ἑλληνικῆς Λέσχης, μετέβη μετὰ τῆς Ἀκολουθίας του καί εἶχε ἰδιαίτερος ἐνδιαφέρουσα συζήτηση γιά τὰ κοινά τῆς περιοχῆς, ἰδιαίτερος δέ διά τήν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς νέου καί καταλλήλου Κληρικοῦ εἰς τήν Πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ ἐνδόμυχον πόθον, ἰδιαίτερος τῆς νέας γενεᾶς, ἀλλά καί τοῦ ἐν Καμπέρα ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ, ὅπως ὁμολόγησε ἐπισήμως καί ὁ παρευρεθείς Πρόεδρος τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Ἁγ. Νικολάου κ. Αἰμ. Κονιδάρης (26-10-06).

-Ἐδέχθη ἀντιπροσωπεῖα τῆς Uniting Church, ἀποτελούμενη ἀπό τόν νέο Πρόεδρο αὐτῆς Rev. Dr Gregor Henderson καί τόν παλαίμαχον Θεολόγον καί πρώην Πρόεδρον Rev. Dr D'Arcy Wood, οἱ ὁποῖοι, παρόντων καί τῶν ἐκ τοῦ Διδακτικοῦ

προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Δημ. Κυπριώτη καί κ. Φ. Καραϊτλή, ἐξήγησαν γιά ποιούς λόγους εὐρίσκεται ἀκόμη ἐμπερίστατη ἡ ὅλη κοινωρία τῆς Uniting Church. Διεβεβαίωσαν πάντως τήν ἰσχυράν ἐπιθυμίαν ἀπό πλευρᾶς τῶν, γιά τήν συνέχιση τοῦ ἐπί 20ετίαν διεξαχθέντος μέ τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν μας γονίμου διμεροῦς Διαλόγου, διό καί ἡ 11^η Συνέλευση τῆς Uniting Church κατέβαλε κάθε προσπάθεια νά τονισθεῖ ἡ δογματική βαρύτητα πού ἔχει τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας διά τούς Χριστιανούς ἐν γένει, ἰδιαίτερα δέ τούς ἀσκούντας Ἱερωσύνην καί ἡγεσίαν. Ἀπεφασίσθη νά καταβληθεῖ κί' ἀπό τίς δύο πλευρές προσπάθεια γιά μιὰ νέα συνάντηση ἐντός τοῦ πρώτου εξαμήνου τοῦ 2007 μέ ἀποκλειστικό σκοπὸ τήν διευκρίνιση τῶν διαφόρων παραμέτρων πού παρουσιάζει τό πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας βάσει τῆς Ἁγ. Γραφῆς καί τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς γενικώτερα.

-Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Στ. Ἀγορούδη καί συνεζήτησε μαζί του ὡς πρὸς τίς ἡμερομηνίες καί ἄλλες πρακτικὲς λεπτομέρειες τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας του λίαν προσεχῶς (27-10-06).

-Κατήγγειλε διά τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τήν Α.Θ. Παναγιότητα καί τήν περί Αὐτόν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον, ὅπως ἀντικανονικὴ παρέμβαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου σέ ἀμιγῶς δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Αὐστραλία καί Ὠκεανία), ὡς προκύπτει ἀπὸ σχετικὸ ἐπίσημο μήνυμά του πρὸς τήν Περιφερειακὴ ἐν Μελβούρνην πραγματοποιηθεῖσα Συνέλευση τοῦ λεγομένου ΣΑΕ Ὠκεανίας (30-10-06).

-Ἐδέχθη ἐπίσκεψη τοῦ ἐν Ἀδελαΐδι ἐδρεύοντος Θεοφ. Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου συνοδευόμενου ἀπὸ τήν ἐπισκεπτόμενη γιά πρώτη φορά τό Σύνδνεῦ αὐτάδελφῆ του κα Πηνελόπη Σφαρνᾶ, οἱ ὁποῖοι καί περιέρχονται προσκυνηματικῶς τὰ Πνευματικά καί Φιλανθρωπικά Ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ν.Ν.Ο. (Ι. Μονάς, Φιλανθρωπικά Ἰδρύματα καί Ἐκπαιδευτήρια).

-Ἐδέχθη τόν ἀπεσπασμένο εἰς τό Τμήμα Νεοελληνικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Σύνδνεῦ Dr Γεώργιον Θανόπουλον, καί ἐκράτησε αὐτόν εἰς τήν κοινήν τράπεζαν.

-Ἐπίσης ἐδέχθη Ὅμιλον τῆς Κρατικῆς Τηλεοράσεως Ἑλλάδος (ΕΡΤ/SAT.) ὑπὸ τόν Δ/ντὴν αὐτῆς κ. Νικ. Κούρτη, συνοδευόμενον καί ἀπὸ ἐπιλέκτους συνεργάτας ἐν οἷς καί ὁ παλαίμαχος καί διαπρεπὴς Δημοσιογράφος κ. Δημ. Παπαπαναγιώτου, τούς ὁποῖους καί παρουσίασεν ὁ ἐν Σύνδνεῦ Γεν. Πρόξενος κ. Ἰω. Ραπτάκης μετὰ τοῦ Ἐκπροσώπου Τύπου κ. Εὐθ. Ἀραβαντινοῦ.

-Ἐχοροστάτησε κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν, ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καί Δαμιανοῦ, εἰς τόν λαμπρῶς ἀνακαινισθέντα Ἱ.Ν. Ἁγ. Νικολάου Marrickville καί ἐκήρυξε καταλλήλως, ἐν τέλει δέ ἐκάλεσε τόν ἀπὸ τοῦ ἱ. Βήματος προσερχόμενον Θεοφ. Δορυλαίου, ὁ ὁποῖος καί διένειμε τό Ἄντιδωρον πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα (31-10-06).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τόν μῆνα Ὀκτώβριο ὁ Θεοφιλέστατος:

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἁγ. Κων/νου καί Ἐλένης Newtown (1-10-06).

-Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως καί συνεζήτησε θέματα τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων τους, τούς Αἰδσο. π. Ἀντών. Παπαδοκοκολάκη, π. Ἰω. Γρύλλη, π. Στ. Καρβελᾶ, π. Ἰω. Καπέτα, π. Κων/νο Τσάκαλο καί τόν π. Δημ. Τσάκα (3-10-06).

-Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah π. Ἄγγελο Δραπανιώτη.

Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τό ὁποῖο παρέθεσεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τόν ἐξ Ἑλλάδος Βουλευτὴ τῆς Ν.Δ. κ. Κυριάκο Μητσοτάκη (4-10-06).

–Παρεκάθησεν εις τήν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος (5-10-06).

–Προήδρευσε Συνεδρίασεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς νέας Ἑνορίας Ἁγίου Θεράπτοντος Hornsby (6-10-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt (8-10-06).

–Παρεκάθησεν εις τήν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (12-10-06).

–Ἐπί τῇ ἑορτῇ ἀπάντων τῶν Κυπρίων Ἁγίων, ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καί προσέστη τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυριδωνος Kingsford, παρουσία τοῦ Προξένου τῆς Κύπρου κ. Ἐλευθερίου Πιλαδάκη, τοῦ Προέδρου καί μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Λέσχης καί ἄλλων Κυπριακῶν Ὄργανώσεων (15-10-06).

–Προήδρευσε συσκέψεως μετά τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλου καί τῶν Ψυχολόγων κας Μαρίας Κλάδη καί κας Μαρίας Πετροχειλοῦ (16-10-06).

–Παρεκάθησεν εις Συνεδρίασιν ὑπό τήν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, μέ ἐκπροσώπους τῆς ἐν Hobart Ἑνορίας τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τόν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Hong-Kong Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Κων/νο Τσίλη (18-10-06).

Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Cairns π. Κων/νο Τσάκαλο μετά τῆς Πρεσβυτέρας του (19-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt.

Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εις τό ἐπίσημο Δεῖπνον τοῦ Ἰδρύματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς γιά παιδιά μέ ειδικές ἀνάγκες «Estia Foundation» (20-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (22-10-06).

Ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐτέλεσε τήν ἐπ' ὀνόματί του φερομένην θ. Λειτουργία, εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, συμπαραστατούμενος ἀπό ἱερεῖς τοῦ Σύδνεϋ καί μέ τήν συμμετοχή πλήθους πιστῶν (23-10-06).

–Προήδρευσε Συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς διοργανώσεως τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων εις Yarra Bay.

Ἐπεδέχθη τόν νέον Ἐπίσκοπον τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐν Αὐστραλίᾳ κ. Εἰρηναῖον, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη ἐθιμοτυπικῶς τόν Σεβασμιώτατον (24-10-06).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Δημητρίου St. Mary's.

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν (26-10-06).

Ἐδέχθη τόν ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Σινᾶ ἐπισκέπτην Κληρικόν π. Ἀρσένιον Ἀργυροῦ, συνοδευόμενον ὑπό τοῦ ἐδῶ μονίμως διαμένοντος ἀδελφοῦ του (27-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας, ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπί τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Ραπτάκη, ἐπικεφαλῆς τῶν Προξενικῶν Ὑπηρεσιῶν, τοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν Προέδρων Ὄργανισμῶν καί Ἀδελφοτήτων τῆς Παροικίας, τῶν Ἑλλήνων Παλαιῶν Πολεμιστῶν καί πλήθους κόσμου. Μετά ταῦτα, εις τό πρό τοῦ Ναοῦ Κενοτάφιον, ἐτελέσθη Τρισάγιον ὑπέρ τῶν πεσόντων, κατετέθησαν στέφανοι, ἀπηγγέλησαν ποιήματα ὑπό μαθητῶν τῶν Διγλώσσων Κολλεγίων μας καί ὠμίλησεν διά τό μήνυμα τῆς ἡμέρας ὁ Γενικός Πρόξενος. Ἐν συνεχείᾳ εις τήν Αἴθουσα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς παρετέθη Δεξίωσις (29-10-06).

Ἐπεδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαιίδος Ἐπίσκοπο, Βοηθό τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Νίκανδρο μετά τῆς ἀδελφῆς του Πηνελόπης, οἱ ὁποῖοι ἦλθον δι' ὀλιγοήμερον ἐπίσκεψιν (31-10-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τόν μῆνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τήν πανηγυρίζουσαν Ἱ.Μ. τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου εις Geelong παρουσία πλήθους πιστῶν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εις μοναστηριακὴν Τράπεζαν μετά τῶν κληρικῶν, τῆς Καθηγουμένης μοναχῆς Καλλισθένης καί τῶν ἀδελφῶν.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης εις τόν Ἱ.Ν. τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown (1-10-06).

Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. π. Ζαχαρία Καλιακάκη, ἐπισκέπτην ἱερέα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης, τόν ὁποῖον συνάδευεν ὁ κ. Ἰωάννης Λαϊλάκης, συγγενῆς του ἐκ Μελβούρνης.

Ἐδέχθη τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona παρουσία τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντη καί συνεζήτησαν θέματα ἀφορῶντα τὰ ἀρχιτεκτονικά σχέδια τοῦ πρὸς ἀνέγερσιν Ἱ.Ν. (5-10-06).

Ἐδέχθη εις τό Γραφεῖον τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. Κύριλλον Ζήσην, ἰδιαιτέρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (7-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εις γεῦμα εις τήν οἰκίαν τοῦ π. Εὐσταθίου Παπαδοπούλου (8-10-06).

Ἐπαρέστη εις τήν συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Γηροκομείου (12-10-06).

Ἐπαρέστη καί παρηκολούθησε μετά τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου τήν θεατρικὴν παράστασι τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Annie Junior εις τό Renaissance Theatre, High Street, East Kew. Ἡ παράστασις ἦτο ἐπιτυχέστατη (14-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῆς Θείας Σκέπης τῆς Ρωσοφώνου Ἑνορίας μας εις South Yarra, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον.

Μετά τῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ παρεκάθησεν εις Τράπεζα μεθ' ὄλων τῶν Ἑνοριτῶν εις τήν αἴθουσα παραπλευρώς τοῦ Ἱ.Ν. (15-10-06).

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσ. π. Τιμόθεον Εὐαγγελινίδην ἐκ Hobart Τασμανίας (16-10-06).

Ἐσυνοδευόμενος ὑπό τῶν κ.κ. Κωνσταντίνου Κόντη, Ἀνδρέα Γεωργίου καί Κωνσταντίνου Γούλα, ἐπεσκέφθησαν τό Κολλεγίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καί παρηκολούθησαν τήν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Γυμναστηρίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθησαν τήν Βασιλειάδα καί εἶδον τὰς

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Μελβούρνην τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῆς Βικτωρίας κ. Ted Baillieu MLA (18-10-06)

έργασίας πού ἐγένοντο εἰς τούς κήπους τοῦ ἰδρύματος.

Ἐδέχθη εἰς τό Γραφεῖον αὐτοῦ μετά τοῦ κ. Κων. Κόντη τόν ἀρχηγόν τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῆς Βικτωρίας κ. Ted Baillieu MLA τόν ὁποῖον ἐνημέρωσεν ἐπί θεμάτων ἀφορώντων πῆν Ἱεράν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐνταῦθα (18-10-06).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner (19-10-06).

Ἐἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner, εὐλόγησε τούς γάμους τῶν Διονυσίου Βανδώρου, υἱοῦ τοῦ Αἰδέσ. π. Σπυριδωνος Βανδώρου, καί τῆς διδος. Εὐγενίας Γλυκοκαλάμου καί διεβίβασε πρὸς αὐτούς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (21-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading (22-10-06).

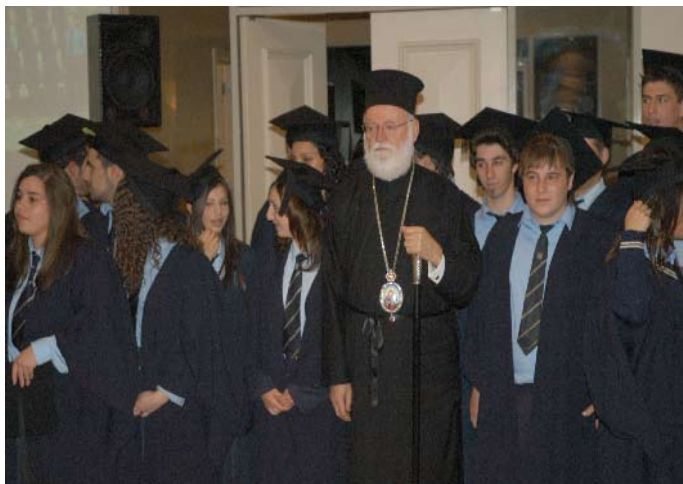
Ἐἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἐτέλεσε μέ τῆ συμμετοχὴν ἀρκετῶν ἱερέων πῆν Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πῆν ὁποῖαν τελοῦμε ἅπαξ τοῦ ἔτους κατά τῆ μνήμη αὐτοῦ καί ὠμίλησεν ἐπικαίρως.

Τὴν μεσημβρίαν εἰς τό χῶλ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ Κεντρικὴ Φιλόπτωχος μετὰ τῆς Φιλοπτώχου τοῦ Ἱ.Ν. παρέθεσαν γεῦμα διὰ τόν Ἐπίσκοπον, τούς ἱερεῖς καί τούς ἱεροψάλτες.

Παρέστη εἰς πῆν χοροεσπερίδα τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τό χῶλλ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe. Εὐλόγησε πῆν Τράπεζα, ὠμίλησε καταλλήλως,

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐσταθίου (23-10-06).

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τοῦ Θεοφιλοτάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ μετὰ τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (23-10-06)

Ὁ Θεοφιλέτατος Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ ἀπονέμοντας τὰ βραβεῖα εἰς τούς τελειοφοίτους τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (23-10-06).

τούς ἠυχθή καλὴ ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐξετάσεις καί διεβίβασε πρὸς αὐτούς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (23-10-06).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale (25-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale (26-10-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale καί ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε πῆν Δοξολογίαν ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, παρουσίᾳ τῶν ἐπισήμων καί πλήθους πιστῶν.

Ἀκολούθησε γεῦμα εἰς τό χῶλ τοῦ Ἱ.Ν. διὰ τούς ἐπισήμους, ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ διακόνου Μανασσῆ μετέβη εἰς πῆν Ἱ. Μονὴν

Ἀπὸ τῆ πανηγυρικῆν ἐκδήλωσιν εἰς πῆν Ἱ. Μονὴν τοῦ ΑἰῶΝ ΕΣΤΙΝ ἐπὶ τῆ Ἑθνικῆ Ἐπετείῳ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου (29-10-06).

του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ και παρέστη εις πανηγυρικήν εκδήλωσιν αὐτῆς ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετειῶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Παρέστη μετὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη καὶ τοῦ διακόνου Μανασσῆ εἰς τὴν Γενική Συνέλευσι τῆς Κοινότητος τοῦ Oakleigh καὶ διεβίβασε πρὸς τοὺς συνέδρους τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (29-10-06).

Ἐδέχθη τοὺς τελειοφοίτους τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, οἱ ὅποιοι ἐξεναγῆθησαν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ τοὺς εὐχῆθη καλὴ ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὸν Αἰδεσ. π. Ἀθανάσιο Δαλιανᾶ, συνταξιοῦχον ἱερέα τῆς Μητροπόλεως Νεαπόλεως-Σταυροπόλεως Θεσσαλονίκης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μαρίας τοὺς ὁποίους συνόδευε τὸ ζεῦγος Δήμου καὶ Βαΐτσας Δροσσᾶ (30-10-06).

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὸ χῶλ παραπλεύρως τοῦ Ἱ.Ν. (31-10-06).

Γ'- Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης εἰς τὴν Πέρθην Δυτικῆς Αὐστραλίας.

Εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν, ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τοῦ νεοφωτίστου Σταύρου, υἱοῦ τοῦ ζεύγους Ἡλίας καὶ Ἀναστασίας Ἀναστασᾶ.

Ἐἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Δυτικῆς Πέρθης, ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου τοῦ κ. Ἀναστασίου Δημητρίου μετὰ τῆς διδος Αἰκατερίνης Τσακισίρη.

Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν εὐγενῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀξιοτ. κ. Παναγιώτου Καραλῆ, Θεολόγου (1-10-06).

Ἐπεσκέφθη τὴν Πρεσβυτέραν τοῦ ἀειμνήστου π. Στυλιανοῦ Βακρᾶ.

Ἐπέστρεψεν ἐκ Πέρθης εἰς Ἀδελαΐδα (2-10-06).

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (3-10-06).

Ἐδέχθη τὸν Ἰατρὸν κ. Ἀντώνιον Κιοσόγλου μετὰ τῆς συζύγου του Ἐριτ. κ. Μαρίας ἐκ Βρισηβάνης (5-10-06).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (8-10-06).

Ἐπεσκέφθη τὸν νοσηλευόμενον εἰς τὸ νοσοκομεῖον Αἰδεσ. Οἶκον. π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκην (9-10-06).

Ἐδέχθη τὸν Ἀξιοτ. κ. Μᾶρκον Ἀγαπητόν ἐκ Δυτικῆς Αὐστραλίας.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (10-10-06).

Ἐδέχθη τὸν ἐκ Μελβούρνης κ. Νικόλαον Καπρῆν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐξ Ἑλλάδος κ. Κωνσταντίνου Καπρῆ καὶ τοῦ κ. Τριανταφύλλου Γερασίμου, ἐντεῦθεν.

Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ π. Παναγιώτου Φωτάκη παρέστη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῆς Ν. Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, ἐπίσημον ἔναρξιν τῆς Ἐκθέσεως Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διοργανωθεῖσαν ἐν συνεργασίᾳ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας καὶ τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Thebarton (12-10-06).

Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρέου Χριστοδούλου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (13-10-06).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου

Σπυριδωνος Unley (15-10-06).

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (17-10-06).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν καὶ εὐλόγησε τὴν παρατεθεῖσαν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος ἑόρτιον τράπεζαν (18-10-06).

Ἐπεσκέφθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸν ἀσθενοῦντα Αἰδεσ. Οἰκονόμον π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκην.

Συμπροσευχήθηκε κατὰ τὴν Ἱεράν Παράκλησιν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐγευματίσθη μετὰ τῶν γερόντων τροφίμων τῆς Βασιλειάδος (19-10-06).

Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σιλουανοῦ Φωτεινῆς, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εὐγενῶς παρατεθὲν αὐτοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga, κ. Ἰωάννου Σιταρᾶ (20-10-06).

Ἐεὐλόγησεν ὑπαίθριον γεῦμα τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (21-10-06).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (22-10-06).

Παρεκάθησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, Ἐριτ. κ. Πηνελόπης Σφαρνᾶ, ἡ ὁποία τὸν ἐπισκέπτεται κατ' αὐτὰς ἐκ τῆς Γενετείρας, εἰς δεῖπνον παρατεθὲν εὐγενῶς αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ζεύγους τοῦ Ἐντιμ. κυρίου καὶ τῆς Ἐριτ. κυρίας Δημητρίου Χατζοπούλου, Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ (23-10-06).

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-10-06).

Μετέβη εἰς τὴν κωμόπολιν Berri, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου, καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-10-06).

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἔθνικῃ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, ὁμιλήσας ἐπικαίρως (28-10-06).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὰ μετέορτα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἔθνικῃ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ἑνοριακοῦ Σχολείου καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχόντων, καὶ Ἀρτοκλασίαν τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Ν. Αὐστραλίας, ἐν ὄψει τῆς ἐνάρξεως τῶν ὑπὸ τῆς τελευταίας διοργανουμένων κατ' ἔτος Δημητρίων, ὁμιλήσας ἐπικαίρως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῖας Λειτουργίας, εὐλόγησε ἑόρτιον τράπεζαν παρατεθεῖσαν εἰς τοὺς χώρους τοῦ προαυλίου τοῦ νεοανεγερθέντος σχολικοῦ κτίσματος, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐπεσκέφθη πολυπολιτιστικὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὸ Thomdon Park, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχε καὶ ἡ τοπικὴ Ἑνορία Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (29-10-06).

Συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του, ἀνεχώρησε διὰ Σύδνεϋ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου (30-10-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπευθύνων ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφεράκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511